

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in front of an ornate door. The man is wearing a dark suit and tie, and the woman is wearing a pink strapless dress with a lace sleeve. They are both looking at each other with affection. The background is a dark, ornate interior with a large, decorative door frame visible on the right.

Lynne Grahamová
Magnátova
léčka

LYNNE GRAHAMOVÁ

MAGNÁTOVA LÉČKA

PŘEKLAD

KLÁRA KOMÁRKOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v outbacku. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

... s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

MAGNÁTOVA LÉČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Ring to Secure His Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Klára Komárková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Magnátova léčka: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1499-8
ISBN: 978-83-291-1500-1
ISBN: 978-83-291-1501-8

PRVNÍ KAPITOLA

„*Potřebuju, abys pro mě něco udělal,*“ řekl Socrates Seferis svému kmotřenci Alexiovi Stavroulakisovi. Ten neváhal, sedl do letadla a letěl tisíce mil, aby mu přispěchal na pomoc. Socrates se tvářil velmi záhadně, pokud šlo o problém, kvůli němuž si vyžádal jeho pomoc, tvrdil, že je to vysoce důvěrná a ožehavá záležitost, kterou není bezpečné probírat po telefonu.

Rytmus sebejistých kroků se dutě rozléhal po dlaždicích terasy rozpálené celodenním žářem. Kroky oznamovaly příchod muže, před nímž bylo radno mít se na pozoru.

Alexius byl jednatřicetiletý miliardář, vděčný objekt mediálního zájmu, který se vyznačoval vysokou atletickou postavou, ostře řezanou tváří a bezskrupulózním chováním, jeho kroky neustále doprovázela skupinka bodyguardů. V jeho portfoliu byly vysoce ceněné reality a několik globálně působících firem. K dispozici měl několik limuzín, soukromé letadlo a v Paříži, Londýně a New Yorku vlastní apartmá. Byl proslulý dravostí a neomylným citem pro skvělé příležitosti, jak rychle inkasovat zisk. Obchodní partneři z něho měli respekt, protože nikdy netancoval podle toho, jak druhý pískal. Jediný muž, kterému stačilo kývnout prstem, aby k němu přispěchal, byl Socrates Seferis, jeho kmotr. Bylo mu téměř

pěťasedmdesát let a pro Alexia představoval jedinou rodinu, kterou měl. Byl jediný, kdo ho jezdil navštěvovat, když studoval na elitní soukromé škole v anglickém Etonu a posléze na univerzitě v Oxfordu, a u koho trávil prázdniny.

Socrates začal od píky. Začal s malým hotýlkem a vypracoval se na majitele řetězce hotelů a wellness rezortů. V soukromém životě ho ale provázela smůla. Žena mu zemřela při porodu třetího dítěte a všechny jeho děti vyrostly v darebáky a příživníky. Bohatství je zkazilo, uměly jen vyžívat se v radovánkách a utrácet spousty peněz, ale práce jim nevoněla. Jejich skandály s chutí propírala média a Socrates se za jejich činy musel častokrát stydět. Jeho potomci v sobě neměli ani kapku vděčnosti nebo ohleduplnosti. Pro Alexia to byl důkaz toho, že žádný rozumný člověk nemůže tolik riskovat, aby si pořídil děti. Ničeho dobrého se od nich nedočká. Socratovy děti neváhaly otce podvést, lhát mu do očí, paktovat se s jeho konkurencí, potácely se v dluzích, v alkoholu a v drogách a obklopovaly se společností podobných ztroskotanců.

Alexius si z toho pro sebe udělal jasný závěr. Nikdy se neoženit, nikdy nemít děti, to je jediný recept na klidný a civilizovaný život. Mít děti je největší chyba, které se člověk může dopustit. Ale téhle chyby se Alexius dopustit nehodlal.

Socrates ho přivítal na terase svého luxusního sídla na okraji Atén. Seděl v pohodlném dřevěném křesle s vysokým polstrováním. Než se Alexius stačil posadit, hospodyně jim přinesla pití a občerstvení.

„O co jde?“ zeptal se Alexius nedočkavě a natáhl před sebe dlouhé štíhlé nohy. V stříbřitě šedých očích se mu zablesklo, což byl důkaz, že je ve střehu a čeká na informace. „Stalo se něco?“

„Trpělivost není tvoje silná stránka,“ poznamenal

stařec a v očích se mu objevil pobavený výraz. „Nejdřív se napij a přečti si tuhle zprávu...“

Alexius ignoroval nabídku občerstvení a nedočkavě sáhl po tenké složce ležící na stole. Na úvodní stránce byla fotografie a stručný popis, o koho se jedná. Dívka na fotografii byla bezvýrazná, sotva dvacetiletá. „Kdo to má být?“ zeptal se nechápavě.

„Čti,“ přikázal mu Socrates nesmlouvavě.

Alexius nespokojeně sykl a zběžně prolistoval složku. Jméno dívky mu nic neříkalo. Čím více četl údaje jejího životopisu, tím méně chápal, proč se kvůli ní vlácel nakvap přes celou Evropu. Zavrtěl hlavou. „Kdo to je ta Rose Grayová?“

„Říká si Rosie,“ poznamenal Socrates zadumaně. „Moje žena byla také Angličanka. A taky byla pokřtěná Rose.“

Alexius stále tápal. Rosie Grayová se narodila v Londýně a vyrůstala u pěstounů. V současnosti pracovala jako uklízečka, a jak se na první pohled zdálo, vedla velmi skromný, obyčejný život. Nedokázal si představit, čím by mohla být pro Socrata zajímavá.

„Je to moje vnučka,“ vysvětlil mu Socrates, když viděl jeho zmatený výraz.

Alexius po něm střelil užaslým pohledem. „Cože? Odkdy to víš? Ta ženská chce na tebe ušít boudu, nebo je to blázen?“ vyhrkl šokovaně.

„Vidím, že jsem se v tobě nespletl. Ty jsi přesně ten pravý, kdo se hodí na tuhle práci. Takového potřebuju,“ konstatoval Socrates spokojeně, zatímco Alexius stále nic nechápal. „Neboj se, nejde o žádný podfuk, je to opravdu moje vnučka. A pokud mám správné informace, nemá ani ponětí, že jsem její příbuzný. Chtěl bych o ní zjistit něco víc... a proto jsem tě požádal, abys přijel.“

Alexius rychle přeletěl fotografii dalším letmým

pohledem, kterým se ujistil v tom, že se v odhadu nespletl. Byla to tuctová dívka, světlé vlasy, velké oči bez výrazu, žádná osobitost nebo charisma. „Jak to víš, že je to tvoje vnučka?“

„Vím to, protože jsem si nechal udělat před dvaceti lety testy DNA,“ vysvětlil Socrates a nespokojeně našpulil rty. „Je to Troyova dcera. Troy se s někým seznámil, když pracoval v Londýně. Moc práce tam nenadělal, zato dítě ano,“ dodal suše. „Její matku si samozřejmě nevzal, bůhví, co byla zač, ale nějakou dobu s ní žil, než zemřel při té nehodě. Ona mě pak kontaktovala a chtěla, abych je živil. Když jsem zjistil, že je to opravdu synovo dítě, nabídl jsem jí štědrrou finanční částku. Bohužel to děvče z toho nic nevidělo, matka se o ni vůbec nestarala, a tak skončila u cizích.“

„To je osud,“ uklouzlo Alexiovi znechuceně.

„Bohužel,“ přitakal Socrates. „Nenapadlo mě ověřit si, jak dítě vyrůstá a jak se mu daří, a proto mě mrzí, že jsem to nechal dojít tak daleko, že musela k pěstounům.“ Stařec si ztěžka povzdechł. „Přece jen je to moje rodina a koneckonců by se mohla stát dědičkou –“

Alexiovi uvízl dech v těle. Nečekanost toho prohlášení byla šokující. Když si představil ty důsledky... „Jak to myslíš? Vždyť ji vůbec neznáš? Co na to řeknou tvoje děti?“

Socrates stiskl mrzutě rty. „Od dcery se potomků nedočkám. Už vystřídala tři manžely a pořád nic. Víc než děti ji bavilo utrácet peníze, což si žádný z jejích manželů nemohl dlouhodobě dovolit,“ prohlásil Socrates suše. „Můj druhý syn má zase radši drogy, a i když jsem ho tolikrát posílal na léčení, k ničemu to nevedlo –“

„Máš ale vnuky.“

„Jablko nepadlo daleko od stromu. Jenom by

utráceli a vlastní rodiče by prodali. O jednom vím, že zpronevěřil peníze v hotelu, který jsem mu svěřil do správy, druhý se na tom podílel.“ Socrates se odmlčel a pokýval hlavou. „Kdyby se ukázalo, že je v tom děvčeti kus ryzí poctivosti a selského rozumu, jsem připravený jí odkázat většinu majetku.“

„Co tím myslíš?“

„Chci vědět, jestli má srdce na svém místě, že si váží práce druhých a že dokáže myslet na zítřek, pak jí rád nabídnu domov a zázemí. Další zklamání ale nechci riskovat. Ty jsi jediný, o kom vím, že si váží stejných hodnot jako já. Chtěl bych, abys mi ji prověřil.“

„Já? Proč zrovna já? Proč se s ní nesejdeš ty a nepřesvědčíš se sám?“ nadhodil Alexius rozčileně, až se mu obočí stáhlo k sobě.

„Uvažoval jsem o tom, ale je v tom riziko, že se nechám obalamutit nějakou komedií. Potřebuju, aby nevěděla, že ji někdo sleduje. Chci mít jistotu, že jsem se rozhodl správně, než ji udělám dědičkou.“ Muž zavrtěl hlavou. „Možná nevěřím svému úsudku. Zoufale doufám, že bude jiná než zbytek mé rodiny. Že zůstala nezkažená. Že se nestane další příživnicí.“

„Pořád netuším, co si ode mě vlastně slibuješ?“ zeptal se Alexius s rostoucími obavami.

„Chci, abys mi ji prověřil, než se rozhodnu, že ji budu kontaktovat.“

„Prověřit? To si mám hrát na detektiva?“

„Ne, chci, aby ses s ní seznámil, zjistil, jaká je a jak žije. Chci vědět, co je pro ni důležité, v co věří.“ Muž si ho změřil dlouhým pohledem. „Věř mi, že to pro mě hodně znamená.“

„To nemyslíš vážně? Jak myslíš, že se mám seznámit s nějakou... s uklízečkou?“ vyhrkl Alexius pohoršeně.

„Nikdy by mě nenapadlo, že jsi takový snob.“

Alexius se naježil. *Co jiného bych měl být než snob? Copak Socrates zapomněl, kam jsem chodil do školy? Co jiného by ze mě mohlo vyrůst?* „Jsem snob, proto se ptám, co my dva můžeme mít společného? A kde se asi seznámíme? V nějakém VIP baru asi sotva.“

„Najmeš si úklidovou firmu, pro kterou pracuje... určitě tě něco napadne, jak to zařídit pak. Víím, že od tebe žádám příliš a že máš spoustu jiné, důležitější práce, ale je to pro mě priorita. Nikomu jinému věřit nemůžu. Kdybych tím pověřil někoho z rodiny, nemohl bych se spolehnout, že mi podají objektivní zprávu.“

„Ne, to máš pravdu. Vždyť se s ní budou dělit o majetek, jistě by se snažili ji očernit.“

„Přesně tak.“ Socratovi se ulevilo, když viděl, že ho Alexius chápe. „Budu ti nesmírně vděčný, když to pro mě uděláš. Kdyby se ukázalo, že by Rosie s majetkem neuměla smysluplně nakládat, odkážu jí jen doživotní rentu, aby nemusela živořit. A až se vrátíš, zvaž, co mi všechno řekneš. Pokud pro mě nebudeš mít dobrou zprávu, nech si detaily pro sebe. Další zklamání už neunesu.“

„Dám si pozor,“ slíbil Alexius neochotně.

„A doufám, že ti to nezabere moc času – jsem na stará kolena čím dál netrpělivější,“ připomněl mu stařec.

„Měl bych ještě něco vědět?“ Alexius v duchu zvažoval, jak je na tom Socrates se zdravím. Přestože mu úkol nebyl po chuti, dojalo ho, kolik v něho kmotr vkládá důvěry. „Snad to dokážu,“ nadhodil opatrně. „Máš ale přece starší a zkušenější známé.“

„Nikdo ale není tolik imunní vůči ženským svodům jako ty a nikdo s nimi nemá tak velké zkušenosti

jako ty. Věřím, že se nenecháš obalamutit, ani podvést sladkou a nevinnou tvářičkou.“

Alexius si povzdechl. „Dobrá. A jak jsi na tom se zdravím? Nechceš mi něco říct?“

Socrates se narovnal v ramenou. „Nedělej si starosti. Jsou to jenom projevy stáří.“

Nicméně Alexiovy obavy to nerozptýlilo. Znovu se v duchu ptal, co všechno mu kmotr zatajil. Znal ale dobře jeho tvrdošíjnou povahu, proto věděl, že nemá smysl dál naléhat. Dnes k němu mluvil tak otevřeně, jak nebývalo jeho zvykem. Vždycky lpěl na své hrdosti, ale před ním obnažil duši plnou zklamání a trpkosti nad nevděčností potomků. Bylo to sice veřejným tajemstvím, ale Socrates o tom zásadně nemluvil. Alexius chápal, proč má takovou obavu přijmout do rodiny dalšího člena, dalšího budižničemu, který bude jen natahovat hladově ruku a čekat na jeho smrt, až mu spadne do klína bohatství. Pak se slétnou na kořist jako krkavci.

Pořád ale nebyl srozuměn s tím, že si Socrates zvolil tak podlouné řešení. „Řekněme, že je to slušné děvče a že nebude nic bránit tomu, abys ji přijal do rodiny,“ nadhodil opatrně. „Jak se jí bude líbit, až se dozví, žeš ji nechal prověřit a že jsi můj kmotr? Bude se cítit poníženě –“

„Až pozná moji rodinu, doufám, že to pochopí a odpustí mi,“ ujistil ho Socrates. „Není to ideální plán, Alexie, ale lepší řešení mě nenapadá.“

Když spolu povečeřeli, Alexius odletěl zpátky do Londýna. Hlavu měl nezvykle plnou úvah a obav, protože se nedokázal zbavit dojmu, že Socrates zvolil to nejnešťastnější řešení. *Jak mám proboha zařídit, abych se seznámil s jeho vnučkou a zjistil, jaká je? Taková odpovědnost...!*

Přestože se Alexius odpovědnosti nikdy nelekal,

tenhle úkol mu připadal nad jeho schopnosti. Jeho zkušenosti s lidmi byly limitované obchodem. V něm se vždycky snažil odhadnout povahu konkurenta, aby byl vždy o kroku vpředu a mohl jen pobaveně sledovat, jak jeden za druhým odpadají.

I jeho osobní život podléhal přísným pravidlům. Neměl přátele a ani je nevyhledával. Věřil, že přátelství trvá jen do chvíle, než jeden zradí. Důvěřoval jen nejbližším spolupracovníkům a Socratovi. Neměl rodinu a se vzdálenými příbuznými styky neudržoval. Vždycky měl pocit, že když člověk nemá závazky, může se rozhodovat skutečně svobodně a zároveň nemusí dělat kompromisy. Jeho vztahy s lidmi byly pragmatické, a pokud šlo o ženy, nechtěl s nimi mít nic společného kromě sexu. Jejich motivace byla vždy hnaná touhou po zabezpečení. Těm, které ho toužily dostat k oltáři, se vyhýbal na sto honů, a těm, které ho chtěly využít k obohacení, bohatě platil, aby mu poskytly to, co potřeboval. V duchu přiznával, že se chová jako pokrytec. Nebyl o nic lepší než ony, každý chtěl to své. On dostal sex, ony slávu, že se objevily po jeho boku, a že jim chvíli hradil jejich luxusní životní styl.

„Co je na té nové zakázce tak zvláštního, že tam musíme jít zrovna my?“ zeptala se Zoe mrzutě.

Rosie potlačila netrpělivý povzdech. Tlačila před sebou vozík s úklidovými prostředky. Dveře se nelslyšně otevřely, obě dívky vjely do recepce a předložily ochrance průkazky. „STA Industries je obrovský koncern, ale tohle je jejich hlavní štáb, tady sídlí vedení. Vanessa doufá, že když tu odvedeme prvotřídní práci, třeba od nich získá v budoucnosti další zakázku. Proto vybrala nás dvě, protože jsme nejspolehlivější.“

Pohledná brunetka po její straně se jenom ušklíbla,

lichotka na ni nezabrala. „Když jsme tak spolehlivé, tak proč to nepoznám na výplatní pásce? Víš, kolik mě stojí, než se sem dovláčím sockou?“

Rosie nebyla o nic víc nadšená změnou než Zoe, ale ekonomická situace nebyla růžová a Rosie byla ráda, že má pořád ještě stálou práci, při které může studovat. Nehledě na to, že jí Vanessa nabídla výhodné ubytování. Jinak by byla touhle dobou na dlažbě.

Byl to týden, co přišla zničehonic a bez varování o střechu nad hlavou. Nebýt Vanessy, skončila by na ulici. I s Baskervilem, svým psím miláčkem.

Vanessa získala činžovní dům v nepříliš atraktivní čtvrti jako dědictví po vzdáleném příbuzném a využívala ho jako pronájem pro své zaměstnankyně. Tvrdila, že raději obětuje zisk, než aby musela řešit neshody s ožraly a bůhvíjakými existencemi. Takhle bylo osazenstvo domu výhradně ženské.

Vanessa Jansenová založila úklidovou firmu, ale měla málo zakázek, které zpravidla získala jen díky tomu, že nabídla výrazně nižší cenu než ostatní. V důsledku mohla platit jen minimální mzdy a Rosie ani nepamatovala, kdy naposled dostala nějaký bonus nebo přidáno. Ekonomická krize přiškrtla ceny všeho a firmy se snažily šetřit hlava nehlava.

Do telefonu jí Vanessa ráno řekla: „*Rosie, vím, že se na tebe můžu spolehnout. Nikdy nepřijdeš pozdě, práci odvedeš perfektně a nikdy nejsi nemocná. Jestli z téhle zakázky něco kápne, dostaneš přidáno... slibuju.*“

Takových slibů jsem už slyšela, pomyslela si Rosie rezignovaně. Ze zdvořilosti poděkovala za lichotivé hodnocení a ujistila šéfovou, že bude všechno v pořádku. Práci uklízečky si nevybrala, protože by ji to bavilo, ale protože jí vyhovovala práce po večerech. Přes den chodila do školy, protože si chtěla dodělat střední školu a složit závěrečné zkoušky. Studovala

obchod, a tak by mohla dát Vanesse několik rad, jak by svoji firmu mohla řídit lépe, ale nechala si to pro sebe. Vanessa byla skvělá, když připravovala kalkulasi, nebo při jednání se zákazníky, ale trávila většinu času za počítačem, místo aby své zaměstnance pravidelně kontrolovala. Příliš často si vybrala lidi, kteří neměli zájem pracovat a práci odbyli, pokud se jim naskytla příležitost.

Jenže Rosie už dávno přišla na to, že lidi si nedají říct, aniž když jim někdo sebelíp radí. Koneckonců její matka byla příkladem potvrzujícím pravidlo. Rosie se tolik let snažila matku změnit, povzbuzovala ji, radila, snažila se ji vést, prosila, ale k ničemu to nevedlo. Matka neměla zájem měnit své zaběhnuté zvyky, přestože ji vždycky přivedly jenom do průšvihů. *Člověk musí brát ostatní takové, jací jsou, a ne je měnit podle svého přání*, pomyslela si Rosie pragmaticky, ale přesto se neubránila píchnutí u srdce. Jak by bylo všechno jiné, kdybych měla jinou matku. Sociální pracovníci se snažili ze všech sil a radili jim u jejich asistovaných setkání, aby se její matka začala chovat jako rodič, a ne jako nezvedené dítě. Aby začala vychovávat dceru, místo aby se ji snažila vychovávat ona. Rosie si s trpkostí uvědomila, že si vyměnily role. To ona se chovala zodpovědně a snažila se zachovat domov a rodinu, ne její matka. Stejně to bylo zbytečné. Matka měla příliš ráda svůj bohémský život a přízeň mužů pro ni znamenala víc než pouto k dceři. Jenny Grayová si ráda přihnula a ráda se bavila. To byla její priorita. To, že se jí narodila dcera, jí život jen zkomplikovalo.

„Myslela jsem si, že si mě vezme a že budu zajištěná,“ svěřila se jí jednou matka, když se Rosie vyptávala na otce. „Tvůj otec pocházel z dobře postavené rodiny, ale byla to marná naděje.“

Rosie byla pravým opakem své matky. Její ambice